Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 6 (636) * joi 6 februarie 1958 * 8 pag. 30 bani.

BLOCUL 8 SCARA „C"

Dincă Ion — călăuză și personaj

Cu toate că e numai în clasa a II-a, Dincă Ion știe cît de mulțumiți sînt reporterii atunci cînd, încercînd să se descurce pe teren, întîlnesc o călăuză binevoitoare... In cazul nostru, de reporteri proaspăt debarcați din tramvaiul 8 la blocurile muncitorești Ferentari, călăuza ne-a fost chiar Dincă Ion. Aflînd cu cine stă de vorbă, ne-a și luat de mînă.

— Poftiți cu mine... Stau în blocul 8, scara C... Mai locuiesc acolo o mulțime de copii, zău... Veniți!

L-am urmat din două motive: întîi, pentru că aveam nevoie de o călăuză și, al doilea, pentru că presimțeam că „pusesem mîna" pe primul personaj al reportajului nostru.

Nu ne-am înșelat. Despre Dincă Ion merită într-adevăr să vorbim — și încă cu laude. Dincă al nostru e un băiat dintr-o bucată. In primul rînd, nu învață deloc rău. Am văzut pe caietul lui un „f. bine" scris cu litere de-o șchioapă de învățătoare. Apoi, deși părinții lui pleacă de dimineață la lucru și băiatul rămîne deseori singur, să nu credeți că-și ia lumea-n cap. Nu! Se îmbracă singur, se spală cu mult curaj, face tîrguieli... După aceea, nesilit de nimeni (nu-i așa că-i extraordinar?), se apucă de lecții și nu se lasă pînă nu le termină. Iar la urmă pleaca pușcă la joacă, sarcină pe care, de ce să nu recunoaștem, o îndeplinește cu cea mai mare plăcere — și cu o pereche de cizme de cauciuc primite de curînd în dar de la ai lui. Deși n-am avut prilejul să-i cunoaștem pe părinții lui, îi salutăm pe această cale și-i asigurăm că au un băiat tare de treabă.

Pe cînd o cronică dramatică?

Intrebarea aceasta se adresează Emiliei Gheorghe, din clasa a V-a. Ea locuiește alături de Dincă. După cum ne-a mărturisit, cu stăpînită mîndrie, tatăl ei, Emilia are talent de actriță.

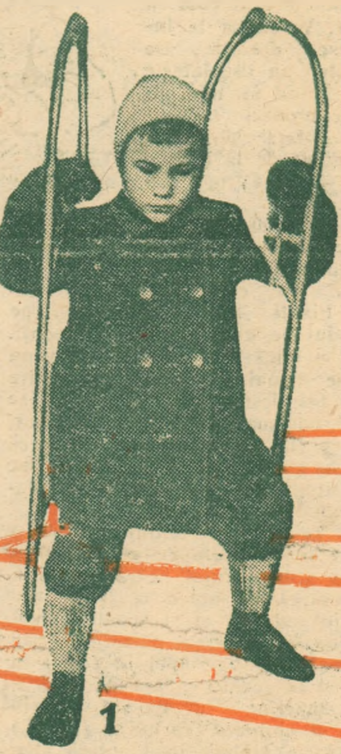
— Și chiar vreți s-o faceți actriță? l-am întrebat.

Tovarășul Gheorghe ne-a răspuns:

— Poate... Nu știu... Oricum, n-am să stau în calea dorințelor ei. Deocamdată îi cer numai să învețe bine, cît mai bine, și, ce-i drept, nu mă dezamăgește.

Atît ne-a spus tovarășul Gheorghe despre fiica sa. Am surprins însă în ochii săi o sclipire... Am înțeles că-și pune mari speranțe în Emilia. De două-trei ori pe săptămînă, atunci cînd ea întîrzie la școală, la repetiție cu echipa de teatru, o așteaptă emoționat și poate că nu rare ori o roagă să-și repete în fața lui rolul...

Atît, deocamdată, despre Emilia. Iar peste 15 ani, o cronică dramatică!

1

Intîlnire cu un „înger" de copil

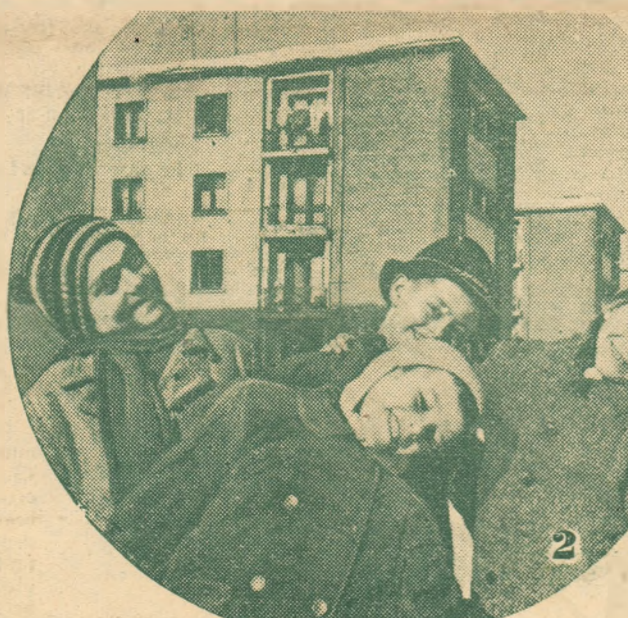
Dincă ne duce acum spre etajul II. Pe scări ne întîlnim cu un băiețel. Ține în spate o sanie mai mare decît el. S-ar părea că e copia vie a unei poze văzută într-o carte cu îngerași. Pare foarte cuminte și sfios. Dar mai încolo veți vedea adevărul adevărat despre acest „îngeraș". Deocamdată să-i facem o poză lui Cornel și să-l lăsăm să coboare treptele.

3

1 *Să facem prezentările: cititorii gazetei, Cornel Ciupitu, viitor campion de șah, actual campion de pozne... De-abia-și cară sania pe scări. De ce nu l-o fi ajutînd fratele lui, Mircea? Probabil din invidie. Din invidie că în timp ce Cornel se duce la joacă, el, Mircea, fiind școlar, e nevoit să învețe!*

2 *O amintire pentru cititorii noștri. Primul din stînga e devotatul nostru Dincă Ion. Veseli băieți, nu-i așa? Să-i lăsăm însă, deoarece sînt grăbiți să viziteze cetățuia de zăpadă pe care niște prieteni de-ai lor o pregătesc în fața unuia dintre blocuri.*

3 *Fetele, mai pașnice, își întrebuințează altfel timpul liber. Unele brodează, altele — cele mici — fac toaleta păpușilor. Cele din fotografie, după cum vedeți, preferă tovărășia unei cărți interesante.*

2

Bebelușii de la etajul II...

...auzind voci străine, au ieșit pe rînd să vadă cine urcă. Altminteri nici n-am fi știut că în acel apartament locuiesc copii. Nu știm de ce ghidul nostru i-a trecut cu vederea. Și ce copii frumoși! Băiatul, ce-i drept, ține degetul în gură, dar încolo, chipeș foarte și cu bluză de marinar pe el. Il cheamă Dan. Soră-sa Marioara abia a împlinit un an. Mama a ieșit și ea. E gospodină. Se numește Țintea Niculița. Soțul ei este șofer. Mama deocamdată nu poate să ne spună altceva despre copiii ei decît că-i iubește foarte, foarte mult. Am mai sta de vorbă, dar sîntem așteptați la familia Ciupitu.

Lămurim cine e „îngerul" și-l cunoaștem pe Mircea

Ne-a întîmpinat mama lui Mircea și Cornel (băiatul cu sania). Mircea își face lecțiile. Are școală după amiază și e în clasa a IV-a. Mama ni se plînge că Mircea n-o ascultă, că-i răspunde de obraznic și că trebuie să stea lîngă el ca să-și facă temele, altfel... nu le mai termină.

— Vedeți, ne mai spune mama. Pantalonii de pe el s-au și rupt la genunchi și nu i-am cumpărat de mult. Mircea rupe o pereche de ghete pe lună.

Cineva dintre noi intervine: — Dar Cornel, celălalt copil, e cuminte, nu-i așa? Se vede de pe el că-i cuminte.

— Da' de unde! E și mai neascultător.

In acel moment toată reputația „îngerului" de copil s-a dus pe rîpă.

Din vorbă în vorbă, aflăm că tatăl e plecat în deplasare la Craiova, să monteze niște cazane. Tatăl e lăcătuș la uzinele Moa-Țze-Dun din București. In urmă cu cinci ani, familia stătea într-o locuință strîmtă și întunecoasă pe strada Dristor. Acum ocupă un apartament frumos mobilat. Oare, între două năzdrăvănii, Mircea și Cornel au timp să-și dea seama ce binefaceri minunate sînt pentru ei aceste blocuri, adevărate palate, dăruite lor de clasa muncitoare?

Ne-am luat la revedere, socotind raidul nostru încheiat. De unde să știm că în curte ne așteaptă o ceată de copii care se vor îmbulzi care mai de care să fie fotografiați și să ne vorbească...

Cros cu pîinea sub braț

Am crezut că la ora aceea toată lumea era la joacă. Săniuțele zburau încoace și încolo. Ne pregăteam de plecare cînd apăru venind spre noi un băiat care alerga cu o pîine sub braț. E Melnic Ion — sportivul dintr-a IV a B. Cînd mama îl trimite pe Ionel după cumpărături, ea n-are mult de așteptat. Flăcăul ei nu pierde nici un prilej de antrenament. Și-acum ne despărțim de acest colț de bucurii și de vise. Ne așteaptă tramvaiul 8, care tocmai intră în stație...

ELENA DRAGOȘ și AL. O. ZOTTA

Citiți în pag. a VIII-a SURPRIZA NUMARULUI

● „Grivița 1933" se intitulează adunarea pe care o vor ține pionierii de la Școala de 7 ani nr. 1 din Tomnatic. Vor fi citite povestiri, poezii legate de această zi, iar în încheiere, corul școlii va executa printre altele cîntecul „Sirena lui Roaită".

SE APROPIE 16 FEBRUARIE

● Pionierii de la Școala de 7 ani nr. 183 din București au început să culeagă de mai multă vreme material în vederea unei adunări tematice organizate cu prilejul împlinirii a 25 de ani de la luptele ceferiștilor de la Grivița. Pînă acum, Stroie Rodica, din clasa a VII-a B, a stat de vorbă cu fostul montator Badea Gheorghe, care a participat la lupte, iar pioniera Oprea Florina — după îndelungate căutări — a reușit să-l găsească pe tovarășul Crăciun Gheorghe, care de asemeni a participat la luptele de la Grivița. De la el Florina a aflat o mulțime de lucruri interesante, pe care le va expune în cadrul adunării.

● Pionierii de la Școala medie nr. 1 din Lugoj vor face în ziua de 16 februarie o vizită la Depoul de locomotive și-i vor felicita pe muncitorii fruntași.

DESPRE tobe goarne și drapele

Nu o dată s-a întîmplat ca, mergînd prin unele școli, să găsim tobele, goarnele, drapelele în stare bună, iar în alte locuri într-o stare de... să nu mai vorbim. De aceea, ne-am propus să vizităm cîteva unități, să vedem cum sînt întreținute tobele, goarnele și drapelele și să ne dăm seama de ce cîteodată li se poartă de grijă, iar altădată nu. Prima la care ne-am oprit a fost Școala medie nr. 2 „Frații Buzești" din Craiova.

BINE!

De cum am intrat, atenția ne-a fost atrasă de cele două gazete de perete. Erau frumos desenate, iar articolele cuprindeau fapte din viața unității. Apoi, răsfoind jurnalul de zi, am putut afla o mulțime de lucruri interesante. Prin intermediul lui am participat la sărbătoarea unității, la „Carnavalul fruntașilor la învățătură", la interesanta adunare filatelică...

Și, așa cum ne-am așteptat, nici colțul pionierilor nu era mai prejos. Pe o masă străluceau alămurile tobelor și trompetelor. In spatele ei, în formă de semicerc, se aflau așezate drapelele detașamentelor, iar ceva mai în față, acela al unității.

BINIȘOR...

Iată-ne ajunși la Lugoj. Nu departe de gară se află Școala medie nr. 1. Intrăm în Camera pionierilor. E plăcut aici. Din cînd în cînd pe ușă intră cîte un grup de copii cu diferite treburi. Unii vor să scrie ceva în jurnalul unității, alții să ude florile din ghivece... Zărim și colțul pionierilor. Totul pare a fi în ordine. Numai că, atunci cînd am luat în mînă o tobă, am observat că e spartă.

Aflăm că la această școală tobele și goarnele n-au mai fost schimbate de cinci ani. Intr-adevăr, vina nu e numai a lor. Dar dacă s-ar fi îngrijit de tobe și de goarne tot așa cum s-au îngrijit de Camera pionierilor, aceasta n-ar fi arătat așa.

RĂU!

In apropiere de Lugoj se află comuna Găvojdia. Aici există o Școală de 7 ani. Școala are vreo 80 de pionieri. Pionierii, la rîndul lor, formează o unitate. Unitatea trebuie să alcătuiască un plan de activitate. Aici însă nu s-a auzit de așa ceva. Am căutat să aflăm ce acțiuni au întreprins... Zadarnic! Numai cînd a venit vorba de adunări, băieții au mai prins parcă curaj.

— Adunări?... Da, am ținut vreo trei pînă acum.

— Și cam ce ați discutat?

— Păi, despre învățătură, frecvență...

— Ba și despre disciplină! întări altul.

— Altceva?

— Altceva?! — intră în vorbă și instructorul. Da... majoritatea copiilor participă la Olimpiada de matematică... Restul l-ați aflat de la ei.

Restul?!. Care rest? Că noi n-am aflat nimic!

La plecare, cu toate că ne-am cam dat seama ce-o să fie, am vrut să vizităm și Camera pionierilor. Nu am avut cu ce deschide. Cheia era acasă la instructor... Am privit pe geam. Magazie, nu altceva: numai materiale, hîrtii și... praf! Cu greu am zărit și tobele, aruncate într-un colț. Drapelele însă nu le-am văzut.

— Știți, sînt după dulapul din dreapta, ne asigură președintele.

...Dragi pionieri, după cum ați observat și voi, în fiecare din capitolele acestui reportaj noi am vorbit nu numai despre tobe și goarne, ci și despre altceva și anume: acolo unde treburile merg bine în general, și atributele pionierești sînt bine păstrate, iar acolo unde lucrurile merg alandala, apare îndată și nepăsarea față de ele...

Să existe oare vreo legătură între una și alta?...

EMIL DOBRESCU

ÎN LEGATURA CU — CUVÎNTUL DAT — UN VINATOR — NIȘTE BILETE DE CIRC

De cîte ori vi s-a întîmplat să nu vă țineți de cuvînt? O dată, de două ori sau chiar de trei? E greu de spus cînd ai zece ani și mai ales cînd dorești din toată inima să fii „om de onoare".

Cam așa stau lucrurile cu Toma, din clasa a V-a. Și nu pentru că ar voi el, dar din nu știu ce pricini tot el cade vinovat. Eu n-aș fi avut de unde ști asta, dacă nu mi s-ar fi plîns chiar el. Mîhnit peste măsură, mi-a povestit cîteva întîmplări. Dar să vedem de fapt cum s-au petrecut lucrurile.

Toma făgăduise solemn că, orice s-ar întîmpla, de-ar fi să fulgere acum în toiul iernii sau să ningă cu zăpadă verde, el va fi atent la ore. Și într-adevăr o oră, două, Toma n-a mai privit pe fereastră. S-a sucit, s-a învîrtit în bancă, pînă s-a așezat chiar cu spatele într-acolo. Nici pe pereți nu mai privea. Și la drept vorbind cine poate scoate o lege care să arate încotro e voie să privești, ca să arăți că ești atent! Nimeni. Ghemuit în bancă, Toma privea la ghiozdanul lui Nică, colegul său de bancă. Ce poate fi rău în asta? Se mai uită pe fereastră sau pe pereți? Nu. Numai că la cîteva minute își ghionti colegul.

— Și zici că ai niște bilete în ghiozdan? Pentru ce? Ia să le văd. Nici un răspuns. Întreabă încă o dată. Nimic. In sfîrșit, Nică scoase biletele din ghiozdan și i le dădu.

— Aaa, sînt pentru circ... strașnic. Cît ai dat pe ele?

— Lasă că îți spun eu, șopti Nică.

— Și la urma urmei ce contează prețul... vorba e să vezi acrobații... și am auzit că sînt niște numere... grozave! Il rog și eu pe tata să-mi dea bani. Numai de n-aș lua iar o notă proastă că adio, circ.

Așa a și fost. In ora aceea l-a ascultat și nota proastă a venit să strice totul.

Vă închipuiți ce necăjit a fost Toma. Și de-ar fi fost numai atît... Dar Xenia, președinta detașamentului, și Speranța iar i-au amintit de cuvîntul dat. „Numai ca să scap de gura lor și tot ar merita să mă țin de cuvînt", și-a zis el. Atunci n-a mai făgăduit cu voce tare, dar așa, ca pentru sine, și-a dat cuvîntul că n-o să se mai țină de fleacuri.

Și, de astădată, „miracolul" cuvîntului dat l-a ocrotit mai mult timp. Pare-mi-se chiar patru, cinci zile. Pînă într-o seară, cînd țipetele din clasa a V-a puteau fi auzite din celălalt capăt al culuarului. Și cîte fete sînt în clasă, tot atîtea voci auzeai, care mai de care mai ascuțită. S-ar mai putea spune că Toma era de vină? Cine țipa? Fetele! El nu avusese decît ideea să stingă lumina. In primul moment a fost de-ajuns să se audă un țipăt.

— Acum să vă văd, moralistelor! Care e mai curajoasă? le-a strigat Toma. Priviți, sîntem într-o pădure întunecoasă. Eu sînt vînătorul. Ia să văd ce veveriță îmi iese în cale? Și se și repezi la cozile fetei de lîngă el. Așa, numai ca s-o sperie, își zise. Dar asta a fost destul. Ca la un semnal, toate fetele au început să țipe.

În sfîrșit, tocmai în momentul cînd se hotărî să aprindă lumina, intră tovarășa profesoară.

Bineînțeles că a urmat în clasă o discuție nu tocmai plăcută pentru Toma. Că l-au făcut „zvînturatic" și „neserios", nu l-a durut prea tare. Adevăratul necaz l-a avut cînd i s-a spus că iar nu și-a respectat cuvîntul dat.

...Vasăzică, Toma tot n-a putut scăpa în iarna asta de fulger și de zăpadă verde...

Școala medie mixtă nr. 1 Pitești.

F. BALAN

Invățați să brodați

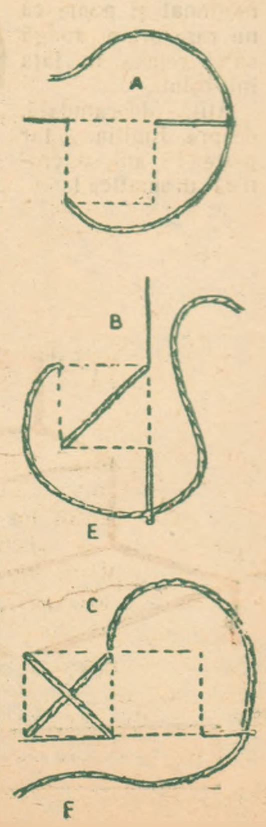
Cîmpeanu Ana, din comuna Surduc, regiunea Cluj și alte fete mi-au cerut să le arăt cum să brodeze. Vreau să le îndeplinesc dorința. De fapt ele au dreptate, e plăcut, cînd ai timp liber, să brodezi un șervețel, o față de masă, un buzunar de la șorț, o batistă și, mă rog, alte lucruri.

Mai întîi, pregătiți-vă cele necesare: ace, foarfece, degetare, materialul, canavaua, ață de diferite culori și modelul pe care vreți să-l faceți. Fixați bine canavaua pe materialul pe care vreți să-l brodați. (Acum o mică explicație: canavaua se pune numai pe materialul cu fire subțiri și dese) Cu ajutorul ei se poate broda materialul mult mai ușor. Rămîne la alegerea voastră: dacă pînza e subțire, faceți cruciulițe pe patru fire, dacă e mai groasă, le faceți numai pe trei sau două.

Cum se face o cruciuliță? Acul se fixează și se scoate cu ața în colțul inferior al pătratului care va forma cruciulița. După aceea se înfige acul în colțul superior și se scoate în colțul opus, superior, al pătratului (fig A). Acul se înfige apoi în colțul inferior și se scoate cu ața din nou în colțul superior (fig. B). Și în felul acesta se obține o cruciuliță. (fig. C). Nu e greu. Trebuie însă puțină atenție. După modelul desenat, observați că în fiecare pătrățel este o cruciuliță. Și, dacă știi să faci cruciulițe, e ușor să brodezi modelul. Ați terminat lucrul? Scoateți firele de canava de-a lungul și de-a latul. Și modelul a rămas pe material.

Eu vă doresc spor la lucru și aștept să-mi scrieți cum v-ați descurcat.

MARIUCA

GÎRBOVA

Masivul Gîrbovei, destul de puțin cunoscut, este despărțit de masivul Bucegilor prin Valea Prahovei. Incepînd mai jos de Sinaia, prin două picioare pronunțate Gagu Mare și Gagu Mic, apoi peste Piscul Cîinelui, Susaiul și semețele vîrfuri, Neamțu, Turcu și Stevia, creasta Gîrbovei trece peste Pasul Predeluș, pînă în valea Teleajenului, de unde începe masivul Ciucaș.

In Gîrbova înălțimile nu depășesc de 2300 m., dar caracteristica masivului o formează vîrfurile golașe bătute de viscole și abrupturile văilor cu aspect sălbatic ce izvorăsc dintre crestele sale. Astăzi, masivul Gîrbovei începe să fie mai des cercetat de turiști, datorită cabanelor ce s-au ridicat pe versantul prahovean, cum ar fi: Cabana Piscul Cîinelui, Susaiul sau frumoasa cabană Gîrbova (în fotografie).

RADU DRAGOMIR

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Sîntem pionieri

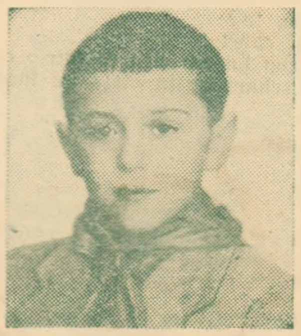
Colegii se mîndresc cu ei

IONESCU LILIANA
Şc. de 7 ani nr. 2

SICEA ILEANA
Şc. medie nr. 1

LAUDANIU MIHAI
Şc. medie nr. 1

Feciorii lui moş Gheorghe

Moş Ghenciu Gheorghe e bătrîn. Aproape că nici nu-şi mai ştie numărul anilor. Moş Gheorghe are cîţiva feciori, dar fiecare la casa lui, cu treburile lui. Aşa că uneori, cînd feciorii sînt la treabă, Moş Gheorghe e nevoit să iasă singur la fîntînă. Şi găleţile sînt grele, fîntîna adîncă şi unde mai pui că e şi lunecuş. Dar în sat sînt şi alţi feciori. Pionierii Zaman Virgil şi Usturoi Vasile, de cîte ori îl văd pe bătrîn, îi scot apă, îi duc găleţile. De la o vreme însă, pionierii au luat obiceiul să-i calce pe la gospodărie, să vadă dacă-i trebuie apă, dacă are lemne tăiate. Grupa întîi a luat hotărîrea ca moş Gheorghe să aibă de toate. Acum moşul are mulţi feciori — o grupă pionierească.

ULTIMUL!

Intr-adevăr, eram ultimul. Priveam panoul de onoare de pe perete, unde erau înscrise, în fiecare zi, alte nume de întovărăşiţi şi nu-mi venea să cred. M-am aşezat în bancă lîngă Paul, Stoiculescu Paul, prietenul meu. Nu ziceam nimic şi nici nu-l priveam în ochi. Noi doi rămăseserăm în toată clasa. Acum, şi ai lui... Soarta ne înfrăţise parcă pînă în acea zi. Părinţii lui încăpăţînaţi, mama şi bunica mea, la fel. Nu voiau şi pace.

— Să văd eu dacă o să murim fără întovărăşire — sărea bunica cu gura atunci cînd îi ziceam mamei: „...s-au mai înscris şi al de cutare şi al de cutare şi..." Mama avea altă tactică: tăcea. Numai într-un tîrziu zicea aşa, cu lehamite: „Am să mă gîndesc".

Prima oară m-am bucurat. Vasăzică o să se gîndească. Asta-i bine. N-a zis nu. Dar mai bine ar fi zis nu. Incaltea ştiam şi eu ce să fac. Aşa însă, cu promisiuni şi nădejdi. mai rău mă chinuiam. Şi dacă nu i-aşi fi spus, dacă nu i-aş fi adus dovezi, că altminteri, cum?

— Mămică, pînă făcea ăl cu plugul un drum, tractorul se întorcea de trei ori.

— Graba strică treaba — se oţăra bunica.

— Cultura era mare, mămică, trecea peste om porumbul, la individuali era mic.

— Te-au dus ăia să te ameţească de cap — găsea bunica răspuns. Iar mama tăcea. Degeaba îi povesteam eu despre toate cîte le văzusem la întovărăşirea „Aurel Şeţu" din altă comună. Bunica zicea că mi-au sucit capul, că-s mic şi prost şi că ce înţeleg eu...

Stoiculescu, lîngă mine, zîmbea. Poate că nu cu răutate, dar atunci aşa mi s-a părut. „Eh, ce ispravă! mă gîndeam ciudos. Mare lucru să stai scris pe un panou! Ei, ce e un panou? O bucată de carton... Şi, zău aşa, literele sînt şi strîmbe". Cu toate acestea, locul acela gol pe care trebuia să stea scris: „Toma Constantin" mă supăra. De ce mă supăra? „Deşertăciune — spunea bunica cînd pomeneam acasă de panou. Fumuri!" Să mă mai lase bunica în pace cu cuvintele ei scoase din cărţile de rugăciuni Da; m-am răzvrătit împotriva bunicii. Eu, un „mucos" (că din mucos nu mă mai scoate). Dar, pe loc, mi s-a muiat inima. „Bunica e bătrînă, nu înţelege şi mama o iubeşte pe bunica, pentru că e mama ei. Şi bunica mă iubeşte pe mine, pentru că sînt nepotul ei" Necazu-i cel mai mare. cum că de ce dau eu sfaturi la cei mai bătrîni. De ce să nu dau, dacă e un sfat bun?.,. Dacă am văzut cu ochii mei? O dată, am pomenit de sărăcie: „Să scăpăm şi noi de sărăcie — ziceam. Intovărăşiţii de la „Aurel Şeţu" trăiesc bine, nu ca noi!" Bunica a început să ţipe şi să-mi dea pilde. „Iov" — zicea ea.. „Intovărăşire" — ziceam eu... Pînă a început bunica să plîngă... Da' ştii, aşa ca un copil. Săraci lipiţi să fim, dar să fie pămîntul nostru, bucăţica noastră. Că dacă s-ar scula sărmanul taică-meu din groapă s-audă ce nelegiuit e fiu-său, ar mai muri o dată". A început să plîngă şi mama, am început să plîng şi eu. „Nu ţi-e ruşine, mi-a zis mama Bunica te-a crescut, vai de bătrîneţele ei!" Mai spune ceva dacă poţi.

Paul şi-a întors ochii către mine. Mă pîndea să-mi prindă privirea. S-a schimbat la faţă: „De ce plîngi?" m-a întrebat Paul. Intr-adevăr din ochi îmi picurau lacrimi şi

(Continuare în pag. a VI-a)

SE INTÎMPLA LA ŞCOALA Nr. 2

In atelierul şcolii este multă treabă. La menghine se strînge o piesă, o pilă mănîncă încet fire de metal, o foarfecă este mînuită cu iscusinţă. Merită să-i cunoaştem pe vrednicii muncitori care mînuie aceste unelte. Sînt şcolarii clasei a VI-a ce se află aici în ora de lucru manual. Să vorbim doar despre cîţiva dintre ei. de pildă, despre Păunel Nicolaie. Are un model înainte: bucătarul din cartea Bondocel. In curînd el va prinde viaţă dintr-o bucată de tablă mişcată cu fire prinse de lemn şi carton colorat. Dar lui Păunel nu-i este deloc uşor să taie tablă în forma cercului. Mîna-i este încordată, fruntea încruntată, iar gura strînsă de i se vede numai un vîrf de limbă. Un deget zgîriat nu-i dă nici el pace. Dar iată că de el se apropie tovarăşul profesor.

— Tu nu ştii să tai tablă. Păunel.

Ia apoi în mînă bucata o ţine într-un anume fel şi tabla lunecă în foarfecă uşor, uşor.

— Incearcă acum şi tu, Păunel.

Cu atenţie, Păunel face aceeaşi mişcare.

— Da. acum merge, e bine!

Tatăl lui Păunel e doctor şi vindecă bolnavi. Fiul însă vrea de pe acum să înveţe să taie, să şlefuiască metalele.

Uite-o pe Florentina. Nu-mi pot opri admiraţia. Ce mîini puternice, îndemînatice are fata asta! Indoaie tabla cu cleştele. pileşte cu pricepere. Vreau să ştiu ce lucrează. Mă apropii şi aflu:

— Pînă acum am făcut un triunghi şi un con de care am nevoie la matematici. Iar acum lucrez o cutie pentru tata. Ştiţi, tata e tinichigiu şi are nevoie.

In atelier găseşti multe lucrări executate de copii; echere, triunghiuri, conuri. Acestea sînt folositoare în orele de matematică. Soneria care se desface şi se face mereu la loc este un ajutor pentru fizică.

Acesta-i atelierul Şcolii medii nr. 2 T. Severin.

Tinerii geografi

Priviţi-i! Sînt pionierii Pănescu Titu şi Nistoran Elisabeta, de la Şcoala de 7 ani nr. 1. Sînt „Tinerii geografi". Nu de mult cercul lor a făcut o surpriză — au amenajat o staţie meteorologică. Singuri şi-au construit barometre, pluviometre, giruetă şi cîte altele. După cum vedeţi în fotografie, acum ei observă diferite fenomene ale naturii — măsoară temperatura şi umiditatea solului. direcţia şi viteza vîntului. Toate aceste cercetări le trec în „Calendarul vremii".

E FRUMOS CE FACEŢI

Cei din Tr. Severin îţi vorbesc cu multă mîndrie despre monumentele oraşului... Urmele castrelor romane, ale fermelor, ruinele podului lui Apolodor, toate evocă bătrîna civilizaţie romană, legăturile dacilor cu romanii. Am asistat la o lecţie vie de istorie, care s-a desfăşurat la ruinele castrelor romane, lîngă piciorul podului lui Apolodor din Damasc, şi inima mi s-a umplut de mîndrie, de respect.

De curînd, utemiştii din oraş şi-au propus, o dată cu începerea primăverii, o mare acţiune de îngrijire a monumentelor existente şi de participare la săpături pentru descoperirile altor monumente.

Cum era şi firesc, pionierii s-au alăturat şi ei utemiştilor. Şi curînd, cînd adierea primăverii va porni dinspre Dunăre. pionierii din Şcolile medii nr. 1 şi 2 alături de fraţii lor, utemiştii, vor împrejmui cu flori monumentele, vor veghea ca buruienele să nu năpădească ruinele istorice, vor lucra la un zid înconjurător de protecţie.

Apoi, cînd lucrările mai grele de săpături vor începe, pionierii urmează să cureţe, să claseze materialele găsite (monede, cioburi de ceramică, statuiete).

V-aţi apucat de o treabă frumoasă, dragi pionieri! Vă dorim ca oraşul vostru să fie mereu mai mîndru, mai frumos.

Aflăm...

De la Busuioc Ioana — clasa a V-a Şcoala de 7 ani:

— Invăţ la Şcoala de 7 ani Vîrciorova, dar sînt din Ialoviţa. Fiindcă de la noi din sat pînă la şcoală e drum lung prin pădure, acum pe timp de iarnă am alcătuit, cu ajutorul tovarăşilor profesori o gazdă comună.

Stăm aici toţi cei care venim din alte sate. Avem o încăpere pentru fete, una pentru băieţi. Aici dormim, ne facem lecţiile, citim poveşti... Stăm toată săptămîna. Sîmbăta plecăm acasă şi lunea din nou la şcoală.

De la Iliescu Elena — cl. a VII-a aceeaşi şcoală:

— La concursul de cîntece şi dansuri pe ţară, şcoala noastră a ocupat locul I la faza pe comună şi apoi pe raion. Urmează să plecăm la Craiova pentru faza pe regiune. Oare vom ocupa tot locul I? S-ar putea. Avem doar cîntece, jocuri, legate de Dunărea cea frumoasă, care trece prin părţile noastre.

De la Ciulpan Gheorghe din comuna Semian — Tr. Severin: „La construirea Căminului cultural a lucrat şi unitatea noastră. Pionierii Cojoacă Vasile şi Floricica Petre au fost printre cei mai harnici. De aceea zidarii i-au numit „mîna noastră dreaptă".

Pagină redactată de B. CARAGIALE, GETA COSTIN şi A. WEISS.
Ianuarie 1958 Tr. Severin

Culea

de GH. NEGREA

Era într-o dimineaţă de toamnă ploioasă, cu frig şi cu noroi. Un vînt subţirel îmi pătrundea prin hăinuţa de pînză pînă la cămaşă, iar ploaia îşi făcea drum încet, dar sigur, în traista unde îmi purtam cărţile. Mergeam la şcoală. Deodată, la o răspîntie, îmi răsări în faţă un băiat străin. Foarte oacheş, purta nişte pantaloni scurţi pînă mai sus de genunchi şi frămînta noroiul cu picioarele desculţe Nu-l cunoşteam. Nu-l mai văzusem. Mă privea cu nişte ochi ageri şi negri ca tăciunele. După felul cum îşi agita mîinile în buzunare, mi-am dat seama că necunoscutul voia să se răfuiască cu mine.

— N-ai curaj! mă aţîţă el, oprindu-se la un pas de mine.

Şi, fără să-i spun o vorbă măcar, mi-a tras o palmă pe care n-am s-o uit niciodată. Infuriat, am dat să mă reped în el şi să-i cer socoteală. M-am liniştit repede însă. Necunoscutul era mult mai robust decît mine, deşi nu părea mai mare de ani. Am rupt-o la fugă, blestemîndu-l în fel şi chip. Băiatul cu pielea neagră a rămas pe loc făcînd haz de fuga mea ruşinoasă. Am ajuns într-un suflet la şcoală şi, după ce am convins cîţiva colegi de nevinovăţia mea şi de purtarea necuviincioasă a necunoscutului, am pornit împreună la locul cu pricina. Aveam poftă de răfuială. Ajunşi la faţa locului, colegii mei se dovediră nişte lăudăroşi. Toţi tăceau chitic, stînd gata s-o ia la picior la cea mai mică provocare. Buzunarele încărcate cu pietre ale adversarului deveniseră ţinta privirilor noastre. Nu-mi dau seama prin ce împrejurare am găsit în mine curajul de a mă apropia de necunoscut... Pe cuvînt, nici eu nu ştiu. Atîta doar că stăteam faţă în faţă, eu zgribulit şi măruntel, pe cînd el, înalt, robust şi înfipt în pămînt ca o statuie.

— Nu vreau să mă bat cu tine, am găsit eu în sfîrşit o dezlegare. Nici ei nu vor să... Să ştii că nu mi-e frică, dar... Eu nu m-am bătut niciodată cu nimeni şi iacă nu vreau să mă bat. Poate ţi-e frig la picioare?... Am să-ţi aduc eu o pereche de opinci de ale mele, că mai am acasă unele. Sînt mai vechi, dar nu sînt rupte!

Băiatul mă privea din ce în ce mai atent şi pe faţa lui parcă răsărea soarele. Zîmbi încurcat plăcut, sincer. Mi-a rămas întipărit în minte pentru totdeauna zîmbetul acesta.

— Eu sînt ţigan, însă nu-mi place să cer pomană, mi-a spus serios băiatul cu pielea neagră. Dar, dacă vrei, le primesc de la tine, şi-şi privi picioarele roşii ca racul. Tu eşti un băiat bun şi sincer... Imi pare rău că te-am lovit adineauri. Poţi să mă ierţi? Dacă vrei, dă-mi palma înapoi. Şi băiatul îşi plecă capul.

— Nu, nu vreau. Nu mai am nimic cu tine!

— Atunci să fim prieteni, vrei? N-am avut niciodată un prieten şcolar. Eu nu sînt la şcoală şi n-am învăţat carte.

★

Culea, căci aşa îl chema pe băiat, îmi devenise nespus de drag. A doua zi ne-am întîlnit în acelaşi loc. Eu i-am dat opincile promise, iar el, o! ce să vă spun, nici nu vă puteţi închipui ce dar mi-a făcut. A scos din sîn un pacheţel mic de hîrtie şi a început să-l despăturească. Apoi, mi-a întins o bucăţică de carton:

— Ţine. E mama mea... A murit de mult şi eu o cunosc doar din fotografie. S-o ai ca amintire de la mine. Mai am una acasă.

In ziua aceea n-am mers la şcoală. Era duminică. Culea şi-a încălţat opincile şi m-a luat cu el. Locuia într-o casă părăsită, de la marginea satului, în care i-am găsit părinţii şi pe cei doi frăţiori mai mici. Avea mamă vitregă.

Culea ar fi vrut să înveţe carte .Odată, tatăl îi spusese că, dacă trăia mama, îl dădea la şcoală, dar că aşa trebuia să muncească.

— Vino la mine, i-am zis, deşi mă temeam să nu mi-o ia drept o jignire. Vom învăţa împreună după ce vin de la şcoală. Vrei?

Culea s-a învoit. In fiecare zi îl găseam acasă cînd veneam de la şcoală. Mîncam ceva şi ne apucam de lecţii. Am început cu cărţile mele de-a I-a. Memoria lui Culea mă uimise. Literele şi cifrele le ştia. Invăţase singur, după nişte abecedare vechi. Aşa că, în scurt timp, cărţile mele de clasa I-a fură învăţate pe de rost. Cît de fericit era Culea cînd îmi citea bucata din carte pe care o avusese de învăţat. Citea cu glas tare, rar, şi se oprea la fiecare punct. După ce termina de citit, lăsa cartea pe genunchi şi mă privea atent, aşteptînd parcă să-mi spun părerea.

— Bine, Culea, îi spuneam eu şi în ochii lui negri licăreau mii de scîntei.

Le am vorbit şi colegilor mei despre Culea. Cînd au aflat, s-au bucurat şi ei. Au început chiar să vină pe la mine şi, în curînd, Culea se trezi cu o sumedenie de prieteni. Il ajutam cu toţii acum.

Incepuse să înveţe din cărţile de clasa a II-a, cînd colegul meu de bancă îmi făcu o propunere:

— Hai să-l luăm la şcoală! mi-a zis el. O să-i fie mai uşor să înveţe carte.

La drept vorbind, îmi plăcuse propunerea. M-am gîndit să cer părerea celorlalţi. Dar era vorba şi de Culea. O să primească? A primit. A venit la şcoală. Era într-o luni. Cînd a fost vorba să se aleagă banca în care să se aşeze, discuţiile deveniră aprinse. Fiecare ar fi vrut să-i facă loc alături de el. Culea a rămas totuşi în bancă cu mine şi aştepta cu teamă sosirea domnului profesor. Mă temeam şi eu şi ne temeam cu toţii. Nu ştiam ce va spune domnul. Iată-l. Şi-a aşezat pălăria pe catedră şi şi-a potrivit ochelarii pe nas. A luat apoi manualul de geografie, şi-a rotit privirile prin clasă. Deodată s-a oprit şi a încruntat din sprîncenele-i mari, stufoase.

— Ce arătare îmi strică vederile? făcu el trăgînd ochelarii de pe nas. Un pui de ciorol? Cine te-a invitat, mititelule, în clasa mea? Cine? Hai, deschide-ţi pliscul şi cîrîie!

— Cristescu, domnule, se ridică băiatul primarului.

Domnul profesor înaintă spre mine cu mîna ridicată. Mă cuprinse o spaimă... Cunoşteam mînia domnului şi mă temeam ca din pricina mea să n-o păţească şi Culea. Simţii o mînă rece prinzîndu-mi urechea şi zgîlţîindu-mă, vrînd parcă să mi-o smulgă din cap.

— Nu-l atinge! a strigat Culea îngrozit.

Un răcnet puternic mă făcu să uit totul şi în clipa aceea îl zării pe Culea izbit de peretele clasei, iar din mîna domnului se prelingeau şuviţe subţiri de sînge. Culea acţionase la timp, aruncîndu-se coardă asupra domnului şi muşcîndu-l de mînă.

— Afară cu voi! Afară! urla domnul, neîndrăznind să se apropie de noi. Vei fi eliminat din şcoală, Cristescule! Blestematule! Să te duci la mumă-ta să înveţi carte, nu aici. Şcoala nu-i cort de ţigani şi tîmpiţi!

Mi-am luat cărţile şi am plecat, în timp ce Culea mergea în urma mea ca o strajă, gata să mă apere împotriva oricărei primejdii s-ar fi ivit.

Am fost reprimit totuşi la şcoală. Dar ce folos?... Il pierdusem pe Culea. Din ziua aceea nu l-am mai văzut. Fugise de acasă, fugise din sat. Amintirea lui n-a pierit însă. Fotografia mamei lui mi-a amintit mereu de Culea cel bun şi vrednic. La gîndul că n-am să-l mai revăd niciodată, mă încerca de multe ori un sentiment de durere şi de ură împotriva domnului profesor.

★

Au trecut mulţi ani de atunci. Vreo douăzeci şi mai bine. Intr-o zi am întîlnit o companie de ostaşi care veneau de la instrucţie, cîntînd vesel. Am stat locului. Pe lîngă companie, în pas milităresc, mergea un ofiţer chipeş, cu porthartul pe umăr. Am tresărit. Doi ochi negri şi mari mă priveau insistent de sub cozorocul şepcii. I-am recunoscut. Erau ochii prietenului meu din copilărie.

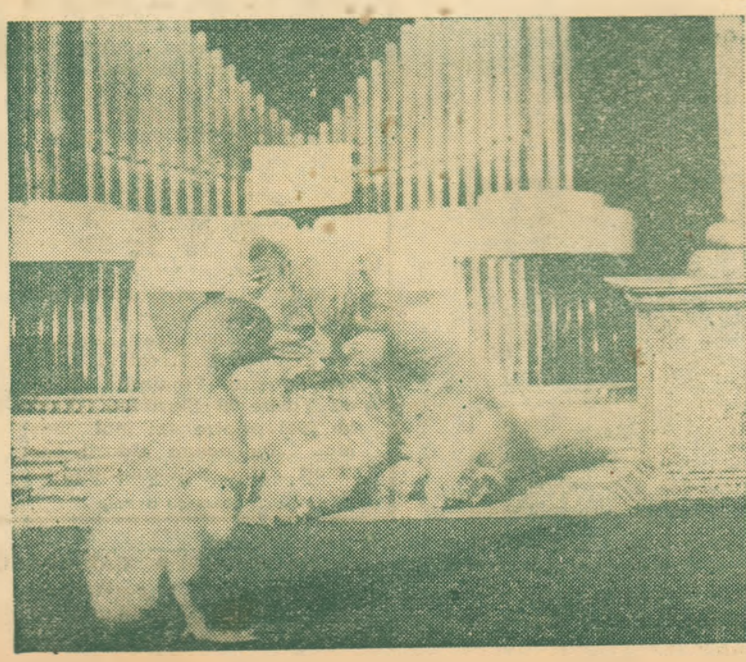
— Culea, tu?

— Cristescule!...

Şi în ochii lui am citit ca într-o carte tot ce se schimbase în viaţa lui în anii aceştia.

Desene: N. ZAMFIR

JOIA CINEMATOGRAFICĂ

O zînă ca-n poveşti

Iată doi dintre eroii filmului „O zînă ca-n poveşti", o producţie franco-italiană jucată de animale. Filmul ne introduce în lumea fantastică a unui orăşel de basm ai cărui locuitori trăiesc nestingheriţi de nici o supărare. O zînă ocroteşte oraşul. Dar geniul rău se hotărăşte să distrugă oraşul. Va putea oare?

Pe această pisică o veţi vedea în film cîntînd la

orgă şi urmărind notele cu cea mai mare atenţie. Bobocul de raţă e Saturnin, aventurile lui sînt deosebit de interesante!

Balonul roşu

Aţi văzut vreodată vreun balon care rîde, plînge ori se joacă? Dar aţi bănuit vreodată că un balon poate fi prieten bun cu un copil? Să ştiţi că aveţi prilejul să vedeţi toate acestea în filmul „Balonul roşu" — filmul francez distins cu marele premiu pentru filmele de scurt metraj, pe anul 1956 — la Cannes.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc şi-l apără de tigrul Shere-Khan. Ajutat de ursul Ballo şi de pantera Baghera, Brotăcel începe să învețe obiceiurile şi graiurile feluritelor vietuitoare. Maimuțele îl răpesc pe Brotăcel şi îl ascund în groapa cu cobre. Îndrumați de vulturul Kil, Ballo, Baghera şi Kaa îl găsesc pe copil şi o luptă grozavă se încinge cu maimuțele. Copilul e salvat. El află că în haită se pregăteşte înlăturarea lui Akela şi prinderea lui Brotăcel de către tigrul Shere-Khan. Pentru a lupta împotriva lor, Brotăcel se înarmează cu „floarea roşie" — focul şi îl pedepseşte pe tigrul Shere-Khan, apoi se duce în sat unde e recunoscut de mama lui.

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

GODZILLA? Balaurul zilelor noastre

Despre balaurii din împărăţia basmelor am auzit cu toţii. De ne-ar spune însă cineva că ei există aievea, în carne şi oase, am zice că este rodul unei imaginaţii bogate. Cu toate acestea, din relatările scoţienilor reiese că anumiţi „balauri" se pare că mai trăiesc şi în zilele noastre. In sprijinul acestei afirmaţii vin datele culese de către oamenii de ştiinţă. Dar să vedem despre ce este vorba. In nordul Scoţiei se află lacul Loh-Ness, ale cărui ape adinci de aproape 300 metri se întind pe 38 km şi au o lăţime de 3 km. In cursul anului 1933 mulţi locuitori de pe malul lacului au semnalat 118 cazuri de apariţie din apă a unui animal cu totul neobişnuit, care semăna cu un balaur de proporţii gigantice. La început s-a crezut că este vorba de o poveste, dar în anii următori animalul a mai apărut încă de nenumărate ori şi a fost chiar fotografiat. Oamenii de ştiinţă, sezisaţi de această întîmplare, au organizat o expediţie pe lacul Loh-Ness. Zile în şir, vasele şi şalupele membrilor expediţiei au brăzdat apa în lung şi în lat. Avioane zburind la mică înălţime au urmărit tot timpul suprafaţa lacului, dar animalul nu s-a arătat. Se presupune că el s-a speriat de zgomotul motoarelor şi s-a ascuns undeva în adîncuri. După un timp destul de lung, în care nimeni n-a mai semnalat apariţia misteriosului vieţuitor, el a fost zărit din nou la suprafaţa apei de foarte multe ori în martie 1957. Scoţienii afirmă că au mai văzut în ultimul timp animale asemănătoare în alte două lacuri din împrejurimi. Din relatările martorilor şi din fotografiile care s-au făcut, reiese că „balaurul" are gît subţire, cap mic, un corp foarte gros şi lung de aproape 20 de metri, asemănător la formă cu cel al unei rîme. El înoată de obicei ţinînd corpul în poziţie verticală, iar uneori înaintează pe suprafaţa apei arcuindu-se. Oamenii de ştiinţă presupun că se află în pragul descoperirii unui urmaş al plesiosaurului din mezozoic, ai cărui ultimi strămoşi au dispărut mai bine de 70 de milioane de ani în urmă. De altfel, în subsolul Scoţiei s-au mai găsit urme ale unor asemenea plesiosauri. Pînă în prezent enigma din lacul Loh-Ness n-a fost încă lămurită şi oamenii de ştiinţă nu-şi pot spune cuvîntul hotărîtor, deoarece neavînd la îndemînă corpul animalului, existenţa lui ca atare rămîne sub semnul întrebării.

Apariţia presupusului plesiosaur urmează să fie semnalată de oameni, iar cercetările şi încercările de a prinde pe reprezentantul unei lumi de mult dispărute continuă.

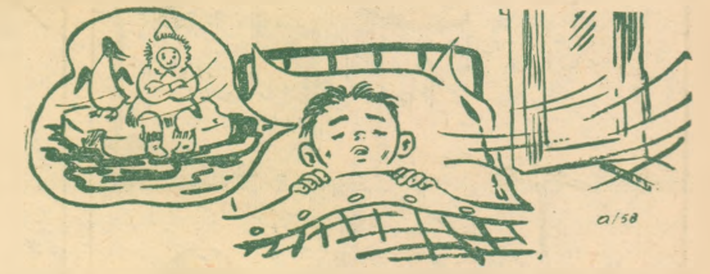
AL. MIHU

după „Vokrug Sveta" nr. 1/58

De ce visăm?

Încă cu mii de ani în urmă au încercat oamenii să-şi explice acest fapt ciudat — visul! S-a născut părerea că în vis ni se arată cu adevărat diferite făpturi, că întîmplările visate au darul de a ne prevesti ceva ce urmează să ni se întîmple mai tîrziu.

Ştiinţa a dovedit însă că toate aceste păreri n-au nici un temei. Visul este şi el un fenomen natural, care poate fi explicat ştiinţific, aşa cum

putem explica, de pildă, circulaţia sîngelui sau funcţionarea ochiului.

Ştiţi că în organismul nostru există o parte foarte importantă, denumită sistemul nervos, al cărui rol este să conducă activitatea organelor corpului (inimă, plămîni, stomac etc), ca şi întreaga noastră comportare în afară (mişcările pe care le facem pentru a merge, a scrie, a vorbi etc).

In sistemul nervos există o porţiune care are rolul cel mai important: creierul. Acesta e un organ foarte complicat, dar şi deosebit de... delicat. Creierul ca orice „piesă" a organismului omenesc, are şi el nevoie ca, din cînd în cînd, să-şi refacă forţele — să se odihnească. Lucrul acesta se petrece în timpul somnului, cînd activitatea creierului (îndeosebi a scoarţei sale cerebrale) se reduce foarte mult. Aşa se face că omul care doarme nu mai vede, nu mai aude decît zgomotele puternice, nu mai simte cele ce se petrec în jur, nu mai mişcă.

Creierul însă nu se află în stare de repaus (de „inhibiţie", cum se spune) în totalitatea sa: rămîn mici insuliţe care îşi continuă activitatea...

Să luăm un exemplu:

Un băieţel doarme dezvelit. Aerul din cameră, care între timp s-a răcit, vine în atingere cu corpul băiatului şi vestea aceasta, întocmai ca pe un fir telefonic, se transmite prin sistemul nervos creierului, strecurîndu-se tocmai prin părticelele acelea active, insuliţele despre care am vorbit. Creierul este însă în stare de repaus şi nu-şi dă seama de cele ce

se petrec în jurul său. Totuşi impresia de rece izbuteşte să pună în mişcare porţiunile corespunzătoare din creier şi copilul simte recele. In acelaşi timp impresia de rece deşteaptă şi amintirea unor împrejurări trăite cu adevărat, în care copilului i-a fost frig: el s-a scăldat uneori în apă rece, a ieşit alteori subţire îmbrăcat pe ger etc. Copilul visează atunci că a căzut în apa rece a rîului, că nu-şi mai găseşte hainele, deşi, de fapt, toate acestea nu se petrec cu adevărat. Toate aceste chipuri iau naştere din cauză că porţiunea din creier pusă în mişcare de impresia de rece, pune în mişcare la rîndul ei şi alte porţiuni, datorită amintirilor copilului şi fără ca să mai fie nevoie de ajutorul celorlalte organe de simţ şi de sosirea unor impresii din afară. Dacă avem stomacul încărcat la culcare, el apasă asupra inimii. Anumite porţiuni din creier primesc vestea acestei apăsări şi de aceea ele nu pot fi în repaus în timpul somnului. Ele deşteaptă şi activitatea altor regiuni. In jurul impresiei neplăcute se brodează astfel tot felul de întîmplări, neplăcute legate de ea (visăm că ne sufocăm, că ne înecăm etc).

Iată aşadar că visele se brodează uneori în jurul unor impresii trăite de noi aevea în timpul somnului.

Alteori se poate întîmpla ca visele să ia naştere datorită unor impresii puternice trăite de noi peste zi. Să presupunem, de pildă, că un copil a dorit grozav să se ducă la un spectacol, dar din diferite motive acest lucru nu s-a realizat. Puternica lui dorinţă a corespuns cu activitatea intensă a unor porţiuni din creier. In timpul somnului starea de frînare nu izbuteşte să cuprindă şi aceste porţiuni. Din cauza activităţii lor, visează întîmplări legate de realizarea dorinţei respective (visează, de pildă, că s-a dus la spectacol).

Visul nu este aşadar un fenomen supranatural. El are întotdeauna o cauză, fiind în legătură cu starea organismului, cu împrejurările ce le trăim în timpul somnului, cu întîmplări petrecute ziua. In toate aceste cazuri e vorba de menţinerea activităţii unor porţiuni izolate ale scoarţei creierului, în timp ce ansamblul acesteia este în repaus.

Lector univ. E. FISCHBEIN

ULTIMUL

(Urmare din pag. a III-a)

eu nici nu băgasem de seamă. „Astăzi să se termine" — i-am şoptit.

★

Au venit pe la 5. I-am văzut încă de departe: tehnicianul şi tovarăşul învăţător. I-am chemat eu. Mi-a venit în recreaţie un gînd nesocotit. I-am spus tovarăşului învăţător: „Să veniţi azi, că semnează! Mama şi bunica s-au hotărît!". Pe urmă mi-a părut rău, dar n-am mai avut încotro. S-a bucurat atît de mult! Acum ce-i de făcut? Au bătut la uşă, toc, toc. Mama şi-a strîns tulpanul şi a deschis. Bunica s-a întunecat la faţă şi a început să mormăie: „Iar au venit? Ne lăsaseră în pace!" „Acum începe", mi-am zis. Tovarăşul învăţător o să spună: „Să fie într-un ceas bun!" Mama o să se mire. Eu am să ies mincinos. De fapt şi sînt mincinos. Invăţătorul nu spunea însă nimic despre mine. Aşteptam cu inima cît un purice. Vorbea tare cu mama, iar ea zicea: „Să mă mai gîndesc". Bunica clocotea în colţ, lîngă icoană. Ce să fac? Tovarăşul învăţător a fluturat din mîini. „Pleacă" m-am gîndit şi m-a cuprins aşa, o tulburare. „Semnează, mămico! — am ţipat şi am început să plîng. Eu sînt pionier... am rămas ultimul din clasă" Mama s-a îngălbenit şi a spus aşa, într-o suflare cu un oftat: „Să mă mai gîndesc", dar cu mîna a apucat tocul şi a semnat. Bunica a început să ţipe. Ţipa şi se închina la icoană.

Toate astea s-au petrecut acum un an. Bunica n-a mai vorbit cu mine. Nu se mai uita la mine. In toamnă, mama a venit cu patru care de porumb. Le-am descărcat veseli. „Asta-i numai de pe 1/2 pogon", i-a spus bunicii. Bunica a rămas cu gura căscată. Altădată patru care scoteam de pe un hectar.

Acum, la noi în clasă, a apărut alt panou. Se numeşte: „PRIMII PAŞI CATRE GOSPODARIA AGRICOLA COLECTIVA". Au apărut şi primele nume: Dascălu Vasile, Fişic Gheorghe... Vreau să fiu printre primii 10. Mama a şi început să spună: „Am să mă gîndesc".

SPORT

La antrenament pe patinoarul din Miercurea Ciuc

● *După două săptămîni de intensă luptă sportivă, cea de a V-a ediţie a Turului ciclist al Egiptului a luat sfîrşit cu o strălucită victorie a reprezentanţilor U.R.S.S. Ei au ocupat primul loc atît în clasamentul general individual prin Anatoli Olizarenko, care a parcurs cei 1911 km. în 52h 05'47" cît şi în clasamentul general pe ţări, cu timpul de 156h 15'57"... Echipa de tineret a R.P.R. a avut o comportare meritorie ocupînd locul 3 în clasamentul pe ţări, la 11 minute înaintea selecţionatei R. D. Germane.*

● *La concursul de şah din cadrul Spartachiadei de iarnă care se desfăşoară la Şcoala medie nr. 11 „Dimitrie Cantemir" din Bucureşti, participă 237 de pionieri. Pînă acum s-au terminat de jucat 32 de tururi. In turneul final se vor califica primii doi clasaţi din fiecare detaşament. Cele mai mari şanse de a obţine titlul de campion le au Amza Ion şi Brătulescu Mihail din clasa a VII-a B.*

La 2 martie alegeri de deputaţi în Sfaturile populare

Un program artistic interesant va întregi atmosfera sărbătorească a zilei de 2 martie. In clişeu, elevii Şcolii medii nr. 1 din Sf. Gheorghe pregătind un asemenea program

Unul din cei propuși

Am aflat zilele trecute cine este candidatul în circumscripţia din care fac parte. M-am bucurat, pentru că îl cunosc şi, dacă aş fi participat la adunarea alegătorilor, tot pe el îl propuneam.

Numele lui nu este legat de mari depăşiri de normă, de inovaţii sau descoperiri, de fapte care să fi făcut ca toată presa să scrie despre el cu majuscule. E cunoscut însă, şi încă foarte bine, în cartierul nostru. E mecanic într-un bloc din cartierul Schitu Măgureanu. Cei din cartier îl ştiu însă mult mai bine din cealaltă muncă a sa, ca deputat. Increderii ce i-au acordat-o vecinii (e drept, cam mulţi la număr, aproape 4.000) el i-a răspuns cu cinste. De cînd se ocupă el de gospodărire, s-au pus pomi de-o parte şi de alta a B-dului Schitu Măgureanu şi de-a lungul străzii Popa Tatu, s-au pavat trotuarele, iar în locul unei dărîmături, s-a amenajat o zonă verde. In cartier e mai frumos aşa, deşi copacii sînt încă mici. Infiinţarea unei noi unităţi Aprozar, repararea locuinţelor sau amenajarea lor de către I.L.L. au fost rezolvate în urma stăruinţelor deputatului. Grijile mărunte, grijile mari ale cetăţenilor, pe toate le cunoaşte şi pentru fiecare din ele caută să găsească o soluţie, o rezolvare.

Intr-o zi am fost la el acasă. Peste tot curăţenie şi ordine. Două fetiţe m-au întîmpinat vesele şi politicoase, apoi s-au retras să-şi facă lecţiile sau la joacă. Interiorul e aranjat plăcut. Pe masă, pe o poliţă, văd ziare, reviste şi multe cărţi: cărţile fetiţelor — citire, aritmetică şi altele — opere ale clasicilor noştri sau ai literaturii universale, pe care le citeşte tatăl. Dacă începi să discuţi cu el, îţi dai seama că nu e doar un bun gospodar, dar şi un om care citeşte foarte mult, deşi e atît de ocupat. Pentru că într-adevăr e foarte ocupat. El are treburi şi ca membru al comisiei permanente de artă şi cultură a Sfatului popular al Capitalei. Teatrele, căminele culturale, programele artistice din parcurile Bucureştiului au nevoie de ajutor, de control şi îndrumare. Oare puţine treburi sînt de făcut pentru toate acestea?

Cu deputatul şi candidatul nostru, mecanicul de bloc, tovarăşul Păun Ion, poţi oricînd discuta un film nou, o nouă premieră a teatrelor din Bucureşti.

Aşa cum vă spuneam, deputatul nostru nu e cunoscut de toată lumea ca „cel mai bun" în toate, ca primul dintre toţi. E doar unul din miile de cetăţeni ai patriei care conştiincios îşi face datoria în meseria lui.

E unul din miile de cetăţeni care în fiecare zi, în fiecare oră, îşi împarte timpul şi gîndurile, ocupîndu-se de viaţa familiei sale a cetăţenilor din cartier.

MARIA RUSU

IMITAREA NU E INTERZISĂ!

Hai să ne imaginăm împreună acest lucru.

Să zicem că ne aflăm la Turnu Severin, de pildă. Pe acelaşi drum merg o bătrînă şi două pioniere. Pionierele se numesc Liliana şi Mariana şi învaţă la Şcoala de 7 ani nr. 2 din localitate, în clasa a VI-a A.

— Incotro, bunicuţo? — o întreabă Liliana.

— Ia, pînă aci la centrul nr. 2. Mă duc să văd dacă sînt trecută pe liste. Bătrîna gîfîie, îi e greu, are 78 de ani.

— Ştii ce? Du-te matale acasă. Te căutăm noi pe liste şi-ţi spunem. Bunicuţa le priveşte mirată, apoi ideea îi surîse.

— Să creşteţi mari, să fiţi sănătoase. Iaca şi numele meu: Ojurovski Alexandra, str. Providenţei nr. 43.

— Iată o acţiune frumoasă, au tras cei de la şcoală concluzia. Sarcină pentru toată lumea: căutăm bătrînii şi, în general, oamenii de pe strada noastră care nu se pot deplasa şi verificăm dacă sînt înscrişi pe liste.

De aci a apărut, după cîteva zile, a doua idee: „In ziua de 2 martie vom ajuta comisiile de votare. Vom îndruma urna volantă la cei bătrîni şi bolnavi, care nu pot veni să voteze".

Imitarea ideilor de mai sus nu este interzisă ci, dimpotrivă ele pot fi aplicate de toate detaşamentele şi unităţile din ţară. Garantăm că autorii lor nu se vor supăra

PRODUSE ROMINEŞTI

Nu este nimic mai plăcut decît să cutreieri în orele libere străzile oraşului. Peste tot, vitrinele magazinelor, aranjate ca un decor de teatru, te îmbie să cumperi. Sînt produsele noastre, trainice şi elegante, ingenioase şi ieftine.

Din praf-volan de automobil

Părăsind vitrinele încărcate cu mărfuri, să intrăm o clipă în hala unei fabrici. Pe gura malaxorului, un muncitor deşartă conţinutul unui sac. Curge un praf aproape incolor, care se numeşte aminoplast. Cît ai bate din palme, pe altă gură a malaxorului apar pastile mici, de diferite culori. Alţi muncitori, la alte maşini — care sînt de fapt prese puternice — introduc cîte două-trei pastile. O apăsare pe un buton, şi, din presa care lucrează la presiune şi temperatură de sute de atmosfere şi sute de grade, apar tot felul de obiecte. De la port-perie pînă la volanul de automobil.

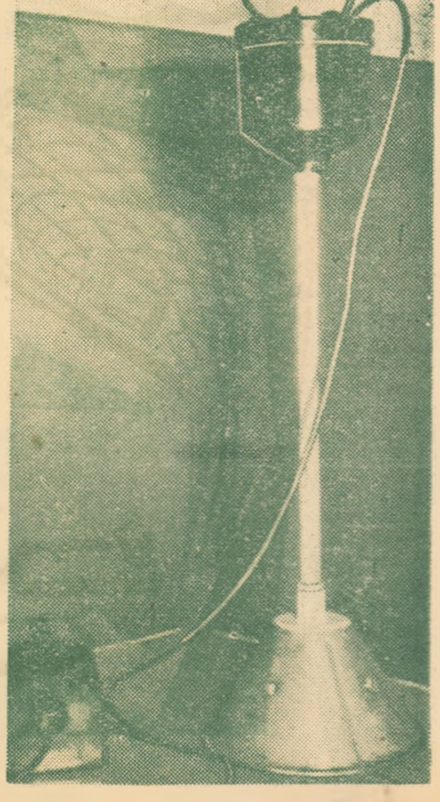
Tot aci, la Combinatul Chimic nr. 1, secţia bunuri de larg consum, se produce relonul. Este o masă poliamidică, adică o masă plastică, din care se fabrică piepteni, nasturi, ciorapi kapron, dar şi paharele, ligheanele, farfuriile aproape străvezii şi uşoare ca fulgul care au stîrnit o adevărată uimire şi... o avalanşă de cumpărători atunci cînd au fost văzute pentru prima oară

Aparate optice

Nesfîrşită este lista produselor fabricate azi în ţara noastră. Nu este mult de cînd aparatele optice şi cele de precizie, atît de necesare în cercetările ştiinţifice, erau importate. In prezent, industria optică romînă fabrică ochelari, aparate de fotografiat, epidiascoape, microscoape etc.

Şi în acest domeniu, specialiştii romîni stau cu cinste alături de cei străini.

Descoperirile ştiinţei moderne nu sînt întrebuinţate numai la fabricarea miraculoaselor maşini de calculat cu creier electronic ori la lansarea sateliţilor artificiali... Tehnica le întrebuinţează şi la realizarea unor produse necesare treburilor celor mai gospodăreşti. In foto: aparatul de spălat rufe fabricat de întreprinderea „Ascensorul" din Bucureşti.

RADIO GLOB

● *Silit de mişcarea populară în fruntea căreia se află „Junta patriotică civilă", noul guvern din Venezuela a hotărît ţinerea de alegeri libere. In ţară s-au reîntors numeroşi refugiaţi politici, din lagăre şi închisori au fost eliberaţi conducătorii partidelor progresiste arestaţi de fostul dictator.*

● *Statele Unite ale Americii au rămas în urmă în ce priveşte problemele şcolare. Acest fapt l-a recunoscut însuşi preşedintele Eisenhower, care a recunoscut că* „anual mulţi tineri părăsesc şcoala medie fără s-o termine", *iar* „mulţi tineri capabili, băieţi sau fete, terminînd şcoala medie, nu se înscriu la Universitate".

Ceea ce a uitat să spună preşedintele este că majoritatea copiilor americani sînt prea săraci ca să-şi poată plăti taxele şcolare. In S.U.A. nu există cămine studenţeşti iar numărul burselor acordate celor ce învaţă este insuficient. Pentru aşa ceva nu există fonduri. In schimb, trei sferturi din bugetul S.U.A. este cheltuit pentru fabricarea de armament.

Utemistul Dumitru Marin de la centrul mecanic Otopeni face reparaţii tractoarelor, în vederea campaniei de primăvară.

O „clinică" neobişnuită şi nişte „medici" ciudaţi

(Urmare din nr. 4)

Să smulgem cu mîna închipuirii cîteva zeci de file din calendar.

„Cîmpia scoate aburi; pe umedul pămînt
„Se-ntind cărări uscate de-al primăverii vînt".

Vă amintiţi acest pastel de Alecsandri? Aidoma se petrec lucrurile în fiecare primăvară. In zilele acestea, cînd pe cer cocorii îşi pregătesc temele la trigonometrie şi cresc pe brazde semănăturile de toamnă, în S.M.T. se petrec lucruri deosebite. Oamenii nu-şi mai găsesc locul. Tinerii se frămîntă, privesc cerul, privesc zarea şi de zece ori pe zi deschid uşa tovarăşului director Drumea:

— Ce facem, tovarăşe director? Plecăm?

— Aveţi răbdare, băieţi!

Băieţii au răbdare. Şi mai trec cîteva zile. Pînă cînd, într-o dimineaţă, tractoarele împodobite ca nişte căruţe cu nuntaşi stau aliniate în curte. Băieţii sînt în salopete noi, zîmbesc şi-şi mîngîie maşinile. Are loc o masă mare cu veselie şi cîntec, iar pe urmă, în chiote, coloana îşi ia drumul. Tractoriştii pleacă în campanie. Nu se vor mai întoarce pînă la prima zăpadă.

E mare veselie în această zi neobişnuită, aşteptată cu atîta dor, prima zi a bătăliei de fiecare an pe care o poartă armata mecanizatorilor. Pe cer, un şir lung de păsări călătoare vesteşte primăvara. Pe pămînt, vestitorii ei sînt un şir lung de tractoare. Pleacă tractoriştii şi multe ceasuri şoseaua va cunoaşte cîntecele flăcăilor.

Va fi o luptă dîrză cu hectarele, cu arşiţa, cu defectele, o luptă asemenea celor de pe front şi din care tractoriştii trebuie să iasă învingători. Dar, ca orice biruinţă, şi aceasta trebuie pregătită din vreme. Ziua neobişnuită de primăvară, cînd pleacă tractoarele, e pregătită de o serie de zile obişnuite, cele care se scurg de la întîii fulgi de nea şi pînă la primii ghiocei.

Conduşi de şeful atelierelor de reparaţii, ne-am plimbat prin această clinică de tractoare. Dar este oare singura pregătire care se face în S.M.T.? Nu! După opt ore de muncă, tractoriştii încep să înveţe. Cu un an doi sau mai mulţi în urmă, fiecare a terminat şcoala de tractorişti. Andrei Florea este un tractorist desăvîrşit. Pentru sîrguinţa lui a fost cinstit cu „Medalia Muncii". Dar nu se dă în lături să urmeze cursurile de ridicare a calificării. Şi, ca el, toţi. După încetarea lucrului, ei schimbă sculele cu creioanele şi încep să înveţe. Tractorul trece iarăşi prin faţa lor, piesă cu piesă. Işi aduc detailat aminte de toate măsurile de protecţie a muncii şi de regulile agrotehnice ale lucrărilor pe care le au de îndeplinit.

Iar seara, cînd peste tot s-au aprins luminile, tractoriştii cîntă şi dansează; pregătesc serbarea din ziua de primăvară care înseamnă începutul campaniei.

Intr-o casă, nu departe, sub aceeaşi lumină, doi oameni stau aplecaţi asupra unei cărţi: tatăl şi fiul. Tatăl este tovarăşul Gheorghe Drumea, directorul S.M.T.-Titu. Este elev prin corespondenţă al Şcolii de Maiştri Mecanici şi învaţă la fizică. Cine îl ajută? Fiul său, care este în clasa a VII-a. Pionierul Drumea învaţă alături de tatăl său.

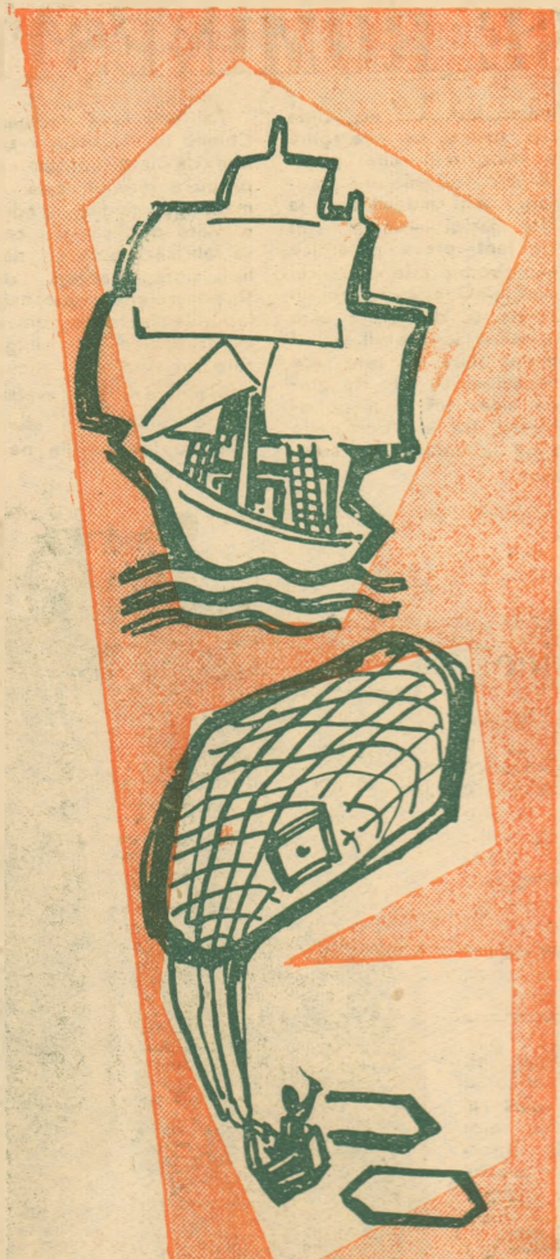
Tractoriştii au o vorbă, parafraza celebrelor cuvinte ale marelui comandant Suvorov: „Cu cît vei învăţa mai mult iarna, cu atît îţi va fi mai uşor vara". Şi învaţă, învaţă cu îndîrjire.

MIRCEA IONESCU

130 de ani de la nașterea lui Jules Verne

INTILNIREA FANTASTICA

Gheorghe Tomozei

Capitolul I

Am străbătut un gang întunecos, asupra căruia se legăna pălăria unui felinar stins; și în timp ce în văzduh cîrîiau ciori cu ciocuri fosforescente, am ajuns în dreptul casei căutate, trăgînd de un clopot asupra căruia se legăna o inscripție ciudată:

L.P.C.L.N.S.3.O.

Inscripția, care, după cum mi-a explicat un valet cărunt, cu livrea albă, șchiop și cu mănuși violete, însemna: „Locuința particulară și cabinetul de lucru al „Căpitanului Nemo. Sunați de 3 ori" mi-a adus aminte de scopul sosirii mele în casa misterioasă. Fusesem invitat de către Căpitanul Nemo și prietenii lui la o adunare închinată lui Jules Verne.

Am intrat într-o cameră împodobită cu frumoase biblioteci din lemn de palisandru, cu pereții acoperiți cu piele de focă păroasă, cameră ale cărei dimensiuni le-am apreciat, după trei secunde de la sosirea mea, la 18 m lungime, 15 lățime și 6 înălțime. Mi-am lăsat paltonul în cuierul făcut din fanoane de balenă și am luat loc în jurul mesei rotunde...

Capitolul II

Aici ar fi trebuit să fie redate discursurile domnilor Samuel Fergusson, Jacques Paganel, Phileas Fogg și Robert Grant, care au toastat pentru amintirea părintelui lor, Jules Verne, dar am renunțat, întrucît s-a hotărît ca aceste discursuri să fie tipărite în 38 de volume, în Analele Societății de Geografie din orașul B...)

Capitolul III

Recunoscînd în persoana Căpitanului Nemo un bătrînel cu barba albă și cu peruca parfumată, l-am întrebat cu mirare:

— Ingăduiți-mi să vă întreb, căpitane, cum ați revenit pe pămînt, părăsind oceanul?

— Reumatismul, dragul meu, reumatismul... Desigur nu pot să mă plîng, tatăl meu ne-a înzestrat cu plămîni admirabili și sănătate de fier, dar asprele încercări prin care am trecut m-au readus pe pămînt!

Mirarea mea a crescut o dată cu servirea cinei:

— Trebuie să înțeleg, căpitane, că această mîncare teribilă este o vestită conservă de holoturii, iar laptele acesta delicios este lapte de cetaceu?

— Nimic mai greșit! Ceea ce dumneata numești conserve de holoturii este în realitate nu mai puțin delicioasa plăcintă „poale-n brîu", iar laptele este de la văcuța mea Cristiana.

— Dar dulceața e de anemone?

— Nu, e de cireșe amare!

Ciudata odraslă a marelui Jules Verne mi-a citit apoi un tratat despre mașina cu aburi, conținînd 452 de pagini, după care, deși am scăpat teafăr, mi-am permis să observ că multe dintre descoperirile lumii, dintre invențiile recente, sînt într-un fel sau altul legate de Verne. El a dat avînt închipuirii oamenilor și i-a dus către realizări senzaționale, iar fiii lui ne sînt prieteni buni.

Emoționați, lăcrămînd pe furiș, comesenii s-au întrecut să-mi vorbească despre peripețiile lor.

— In anul 183... a început Paganel, mă aflam pe bordul unui vas condus de amiralul Cactusbury, care se bucura de dragostea celor două fiice ale sale și a drăgălașei sale soții Helene B, odrasla unui armator care stăpînea un vas ce înghițea 137 de mile pe ceas...

— Iartă-mă, l-a întrerupt Phileas Fogg, cred că mi se cuvine mie să vorbesc despre ciudata mea călătorie în jurul lumii, în numai 80 de zile. Nu știu dacă vă dați seama ce înseamnă această beție a distanțelor, domnule reporter, mi s-a adresat el

— Vă înțeleg, venerabile Fogg, cu atît mai mult cu cît acum trei ceasuri, pe cînd prînzeam la restaurantul Ramses din Cairo, mîhnit că-mi uitasem luleaua într-un hotel din Londra, l-am rugat pe pilotul avionului T.U.—111 să se întoarcă s-o ia. Și el s-a conformat în timpul stabilit.

Interlocutorii mei m-au privit cu mirare și au continuat apoi să povestească, ce-i drept cu mai puțin entuziasm. Ii priveam cu invidie, știind că fapturile lor nemuritoare vor încînta și de acum încolo generații de copii, că milioane de invenții vor plăsmui inginerii viitorului, cu gîndul la ei. Așa cum erau acum, niște bătrînei simpatici, erau și mai lesne de îndrăgit. Portretul lui Jules Verne, superb mozaic din scoici minuscule și ramuri de coral, umplea un perete întreg, dominînd prin prezența lui adunarea la care luam parte

Capitolul IV

Intr-un tîrziu, privind în jur, mi-am dat seama că eram singur. Prietenii mei dispăruseră fără urmă. Am pornit să-i caut. Intr-un ungher străbătut de reflexe verzi, am zărit cîteva cranii și o armă de vînătoare din războiul de 100 de ani. Ei nu erau. Am răscolit încăperea, am cotrobăit peste tot locul. Tocmai cînd nu mai speram, s-a terminat capitolul IV și a început

Capitolul V

După îndelungate cercetări, i-am găsit în camera alăturată, unde stăteau cu bărbile aplecate pe o hartă roasă de șoareci și cu miros de terpentină. Calculau deosebirea dintre călătoria din secolul trecut a lui Fogg în jurul lumii și aceea întreprinsă de curînd de către un strănepot al lui Verne, care a făcut același lucru în 80 de ore. Am studiat împreună harta și am privit pe fereastră ivirea lunii; din grădină venea o boare parfumată și, tot așa, pe nesimțite, a venit

Capitolul VI

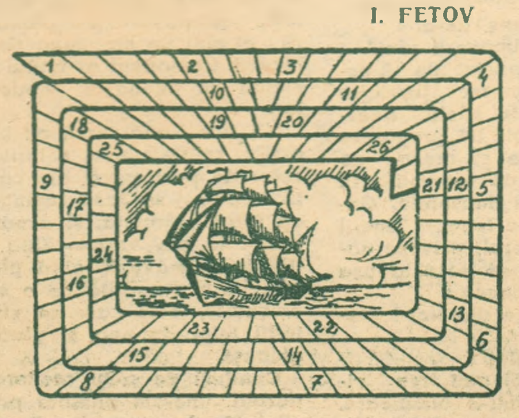
Care s-ar mai putea numi și „După ani și ani"... Intr-adevăr, după ani și ani, în poarta misterioasei case de pe strada întunecată a bătut un om necunoscut, care a oferit ciudaților locuitori o invitație într-o călătorie astrală, pe bordul satelitului Sputnik-17. Invitația era foarte sobră: „Regulamentul prevede că este interzisă urcarea în satelit cu mai mult de o tonă de bagaj. Este obligatoriu pentru călători să poarte asupra lor mașina de ras și costume de bal, întrucît se prevede un banchet la sosirea pe Saturn... Invitația e netransmisibilă". Urma o semnătură indescifrabilă, în care bunii și destoinicii noștri prieteni au recunoscut un tînăr pe care cărțile lui Verne l-au hotărît să îmbrățișeze astronautica. Ei l-au urmărit în nopțile de trudă și acum de bucuria izbînzii lui se bucurau și ei, iar fericirea le umezea ochii...

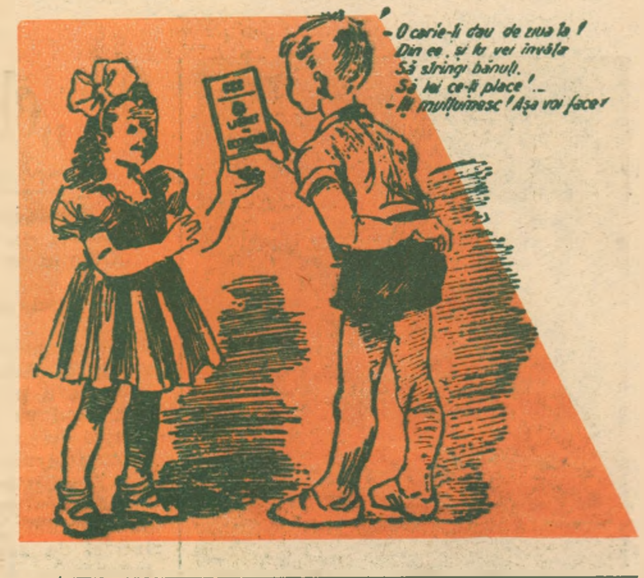
PE GLOB

Pentru a rezolva acest joc, trebuie să știți că ultima literă a fiecărui cuvînt este și prima literă a următorului.

1. Piramidele sînt o mărturie a trecutului său glorios. 2. Ținut muntos în Asia. 3. Capitala șahilor. 4. Stat între China și India. 5. Cel mai vechi stat independent al negrilor din Africa. 6. Schiperia, sau țara vulturilor. 7. Patria cangurului. 8. Apele Oceanului Atlantic îi scaldă țărmurile. 9. Corăbiile venețiene îi înfruntau cîndva valurile cînd se întorceau spre patrie. 10. Capitala Turciei. 11. Centru administrativ în R.S.S. Turkmenă. 12. Capitală și oraș cu un bogat trecut istoric în Orientul Apropiat. 13. S-ar părea că numele acestei capitale se trage de la Columb, dar în limba senegaleză înseamnă „rada portului". 14. Țara morilor de vînt. 15. Port în Algeria. 16. Vizitatorii îi admiră minunatele monumente printre care se află și Colisse. 17. Amu-Daria se scufundă în abisul ei. 18. E vecină cu Egiptul. 19. Lanț muntos în Europa. 20. Insulă vulcanică cu multe gheisere și izvoare fierbinți, situată în apropierea bătrînului nostru continent. 21. Port în Olanda. 22. O mare republică pe continentul american 23. Țara diminețiilor liniștite. 24. Munți în Africa, al căror nume se trage de la fratele lui Ptolomeu. 25. Oraș erou în U.R.S.S. 26. Apele Volgăi s-au înfrățit cu el.

I. FETOV

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 7.60.10; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.